

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.780 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 2008 waarbij de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Uit de door de verwerende partij neergelegde nota blijken de volgende feiten:

1.1. Verzoekster diende op 20 oktober 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 oktober 2004 trof de gemachtigde van de Minister een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26 bis).

1.3. Op 7 december 2004 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing werd een schorsings-en annulatieberoep aanhangig gemaakt bij de Raad van State.

1.4. Verzoekster diende op 13 februari 2007 een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. De in punt 1.4. bedoelde aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van de gemachtigde van de Minister van 1 februari 2008. Deze beslissing werd betekend op 22 februari 2008.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.6. Samen met de in punt 1.5. bedoelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2008 betekend.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Ook al is onderhavig beroep formeel gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing, dient de Raad vast te stellen dat het enig middel dat ontwikkeld wordt in het verzoekschrift specifiek gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. In zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing acht de Raad het beroep derhalve onontvankelijk.

2.3. Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

2.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 31 maart 2008 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij. De verwerende partij stuurt het administratief dossier toe op 15 april 2008, wat niet binnen de vastgestelde termijn is.

2.5. Artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."*

2.6. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de latijldige neerlegging van het administratief dossier hoogstwaarschijnlijk te wijten valt aan de interne verhuizing binnen het gebouw dat de Dienst Vreemdelingenzaken betreft. Dit kan bezwaarlijk als een situatie van overmacht beschouwd worden. Een interne verhuis is voorzienbaar en derhalve kon de gemachtigde van de Minister maatregelen te treffen met het oog op het tijdig neerleggen van de administratieve dossiers. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het administratief dossier uit de debatten geweerd moet worden. Verzoekende partij benadrukt de

gelijkheid der partijen en stelt dat de verwerende partij net als de verzoekende partij dient gesanctioneerd te worden indien ze verzuimt iets neer te leggen binnen de wettelijke voorziene termijnen. De Raad kan niet ingaan op het verzoek het administratief dossier buiten de debatten te weren gelet op het gestelde in artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet. Het bepaalde in artikel 39/59, § 1, van de vreemdelingenwet vindt in casu echter geen toepassing aangezien de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergegeven feiten overeenstemmen met het gestelde in punt 1. Voorts zijn, zoals hierna zal blijken, voor de behandeling van onderhavig beroep enkel de bestreden beslissing en de in punt 1.4. vermelde aanvraag in het geding. De bestreden beslissing werd door de verzoekende partij overgemaakt. De in punt 1.4. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. De laattijdige neerlegging van het administratief dossier kan de Raad niet kan verhinderen kennis te nemen van de stukken die zich hierin bevinden, die geen feitenkwesies betreffen en die bovendien opgesteld zijn door de verzoekende partij zelf.

2.7. In fine van het verzoekschrift wordt gesteld: “kosten lastens verweerder”. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve niet ingaan op dit verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht, waarbij zij verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

3.2. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat verwerende partij niet op afdoende wijze is ingegaan op de door haar aangehaalde integratie. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een stereotype motivering bevat die de verwerende partij aanwendt in quasi alle negatieve beslissingen inzake regularisaties. Verzoekster stelt dat de door haar aangehaalde elementen inzake haar integratie niet als buitengewone omstandigheden worden beschouwd, maar dat het voor haar niet duidelijk is waarom dit zo is aangezien verzoekster vindt dat dit totaal niet gemotiveerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster verwijst naar de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden en vervolgt dan met “*verzoekster haalt de situatie uit haar geboorteland evenals de bovenvermelde bewijzen van goede integratie aan om te tonen hoe moeilijk het voor haar zou zijn om terug te keren.*” Zij vervolgt dat door de Dienst Vreemdelingenzaken niet wordt uiteengezet waarom zij van oordeel zijn dat de door haar aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijt verweerder een al te strikte interpretatie te hebben van het begrip uitzonderlijke omstandigheden. Volgens verzoekster is zij op grond van haar langdurig verblijf in België en de daarmee gepaarde perfectie integratie gerechtigd zich te beroepen op buitengewone omstandigheden. Verzoekster betoogt dat het ten eerste opvalt dat er niet wordt geargumenteed inzake het feit dat zij een universitair diploma heeft behaald in haar geboorteland en zij klaar is en bereid is om werk zelfs onder haar niveau aan te nemen teneinde zelf in haar onderhoud te voorzien.

3.3. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat:

“In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud van verzoekster in het buitenland. Het kan verzoekster onmogelijk worden tegengeworpen dat zij een dergelijke vraag dient te richten tot de Belgische Diplomatieke post in Kosovo, aangezien het land van daadwerkelijk verblijf België is.

Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden.

Verder is het onderbreken van het verblijf om in Albanië een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou dit het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Gezien de hierboven gemelde argumentatie en de zeer goede integratie dient aangenomen te worden dat verzoekster bijgevolg haar aanvraag wél in België kon indienen."

3.4. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat:

"De Dienst Vreemdelingenzaken maakt in de bestreden beslissing in gene mate melding van de problematiek zoals aangehaald door verzoekster in haar asielaanvraag en gaat hierbij ten onrechte uit van de premisse dat aangezien de asiel-aanvraag geweigerd werd dit voldoende is om te stellen dat er zich geen buitengewone omstandigheden voordoen.

Nochtans verschilt het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Daarbij wordt verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State in deze meer bepaald: R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001, Rev.dr.étr., 2001, 469; R.v.St.(11e kamer) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Bij een asielaanvraag worden de criteria van het Verdrag van Genève beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken en in een volgend stadium door het Comissa-riaat-Generaal.

Het is niet omdat wordt besloten tot het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève dat kan worden gesteld dat ook niet is voldaan aan de buitengewone omstandigheden vereist door art. 9, derde lid Vreemdelingenwet, zonder de problemen aangehaald in het kader van de asielaanvraag opnieuw te onderzoeken.

Op geen enkele manier wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken ingegaan op de door verzoekster in het kader van haar asielaanvraag aangehaalde (gegronde) vrees voor vervolging in haar geboorteland.

Aldus dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig tot het besluit kon komen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren."

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden

werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.8. In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.10. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

“(…)De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2004 in België verblijft, geïntegreerd is, cursussen Nederlands gevolgd heeft en al goed Nederlands spreekt, een cursus computertechnicus gevolgd heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9,2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 10/12/2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 14/12/2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat het onmogelijk en gevaarlijk is om terug te moeten keren naar haar land van herkomst, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om

op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het onmogelijk en gevaarlijk is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Het feit dat het omslachtig zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het (and van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.(...)"

3.11. Waar verzoekster in een eerste onderdeel aanvoert dat de gemachtigde van de minister niet afdoende is ingegaan op haar aangehaalde integratie, dient te worden opgemerkt dat betreffend betoog gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, aangezien dit argument de gegrondheid van de aanvraag betreft (zie supra punt 3.7). De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken was er dan ook geenszins toe gehouden hierop in te gaan, aangezien hij zich in de bestreden beslissing louter uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoeksters kritiek hieromtrent kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder leert een simpele blik op de bestreden beslissing dat duidelijk uiteengezet wordt waarom de de door verzoekster aangehaalde redenen geen buitengewone omstandigheden vormen. Er werd rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekster derwijze dat verzoekster niet dienstig kan opwerpen dat de bestreden beslissing een stereotype motivering bevat. Verzoekster heeft in haar punt 1.4. vermelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, niet verwezen naar “de situatie in haar geboorteland”. De gemachtigde van de Minister kan bezwaarlijk verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen die niet ingeroepen werden in de aanvraag om verblijfsmachtiging. Ten overvloede wordt verwezen naar het gestelde in punt 3.14. Verzoekster heeft in haar in punt 1.4. vermelde aanvraag gesteld dat “verzoekster heeft een universitaire opleiding gevolgd in haar geboorteland en is klaar en bereid om via werk zelfs onder haar studieniveau zelf inkomsten te genereren”. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing daaromtrent, namelijk dat “(...) het feit dat betrokkene sinds oktober 2004 in België verblijft, geïntegreerd is, cursussen Nederlands gevolgd heeft en al goed Nederlands spreekt, een cursus computertehnicus gevolgd heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9,2 van de wet van 15/12/1980.”, deugdelijk en pertinent. Ten slotte getuigt het betoog van verzoekster van algemene kritiek op de houding van de verwerende partij inzake de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.12. De bestreden beslissing vormt het bewijs dat verzoekster niet verhinderd werd een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in België bij de burgemeester of zijn gemachtigde. Opdat deze aanvraag zou kunnen leiden tot de toekenning van een machtiging tot voorlopig verblijf, dienen in eerste instantie de aangevoerde buitengewone omstandigheden ter rechtvaardiging van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België aanvaard te worden. Indien de buitengewone omstandigheden niet aanvaard worden, valt men terug op de algemene procedureregels vervat in artikel 9, tweede lid (oud), van de vreemdelingenwet die stelt dat een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf dient te geschieden bij de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats

van oponthoud in het buitenland. Verzoekster, die afkomstig is van Albanië kan in dit verband dan ook niet dienstig stellen dat de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet voor haar betekent dat ze de aanvraag in België mag indienen. De bestreden beslissing antwoordt afdoende op verzoekers in punt 3.3. bedoelde argumentatie door de stellen dat *“de aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* en *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980”*.

3.13. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster haar argumenten herhaalt zoals ontwikkeld in haar in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Indien het de bedoeling is van verzoekster om de Raad haar aanvraag om verblijfsmachtiging te laten beoordelen in de plaats van de gemachtigde van de Minister, dient de Raad erop te wijzen dat dit zijn bevoegdheid als annulatierechter overstijgt. De Raad acht de bestreden beslissing deugdelijk en pertinent daar waar ze stelt dat *“(…) betrokkene beweert dat het onmogelijk en gevaarlijk is om terug te moeten keren naar haar land van herkomst, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het onmogelijk en gevaarlijk is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Voor wat betreft verzoeksters verwijzing naar haar integratie wordt verwezen naar het gestelde in punt 3.11.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.14. Uit de in punt 1.4. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster expliciet op grond van humanitaire overwegingen, met name de sterke sociale bindingen die zij zou hebben met België, haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend. In dit verband stelt verzoekster dat het feit dat ze niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet aan alle redenen die in haar aanvraag om verblijfsmachtiging worden aangehaald en die volgens verzoekster aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. In de aanvraag wordt vervolgens gesteld dat *“daarom vraagt verzoekster om op basis van humanitaire overwegingen een permanente regularisatie van haar verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden naar analogie met criterium 1 van de Regularisatiewet. Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, haalt de verzoekster ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop ze zich beroept te ondersteunen.”* Gelet op een dergelijke subsidiaire verwijzing van verzoekster naar haar asielprocedure, waarbij verzoekster nalaat te expliciteren welke elementen uit haar asielaanvraag de humanitaire redenen waarop ze zich in haar aanvraag beroept, zouden ondersteunen acht de Raad de in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar verzoeksters asielprocedure niet kennelijk onredelijk.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.15. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de omstandige overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster slaagt er evenmin aan te tonen dat de gemachtigde van de Minister niet geantwoord zou hebben op alle argumenten aangevoerd door verzoekster.

3.16. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de

exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. F. TAMBORIJN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.